

er der ingen, der lider Skade derved, undtagen han selv, og der skjønnes ikke at være nogen Grund for Lovgiveren til at gribe ind i dette Forhold. Det samme gælder selvfølgelig, om end Ejendomsretten er delt mellem flere Medejere i et egentligt Sameje, eller Brugen tilkommer en Anden end Ejeren. Forholdet er her udelukkende privatretligt, og dets Ordning maa overlades til de Bedkommende selv.

Underledes stiller Forholdet sig med Hensyn til de i § 54 omhandlede „fælles“ Bænde. Vel ejer enhver af de paagjældende Lodbøje sit Stykke af Bændelejet og altsaa ogsaa i hvert enkelt Øjeblik sin Del af Bændet med dervi værende Fisk. Men ifølge Bændets Natur strømmes det frit fra den ene Ejers Løb til den anden, det skifter idelig Ejere, og ifølge vor Lovgivning, der stemmer med Sagens Natur, er ingen Ejere berettiget til at gribe ind heri ved enten at standse Bændets Løb, bortlede det, eller paa anden Maade hindre det fra at følge sit gamle eller naturlige Løb. Ligesom Bændet, gaar nu ogsaa Fisken fra Løb til Løb, fra Ejere til Ejere, og det er dette Forhold og den deraf opstaaende Indgriben af de forskjellige Interesser i hinanden, som nødvendig-gjør en positiv Ordning, om ellers Bændene skulde blive deres Ejere til Nytte paa rette Maade. Det er øjensynligt, at det er af stor Betydning for enhver Lodbøjer, der vil bruge Fiskeriet i sin Del af et fælles Bænde, hvorledes de andre Lodbøje bruge deres Fiskeri eller deres Dele af Bændet; den ene Ejere vil ved at skade Fiskeriet i sin Vandpart tillige skade Fiskeriet for alle de andre Ejere; i et Bændløb vil en Ejere ved at affpærre Bændet med et Fiskeribedskab kunne hindre Fiskenes Gang op og ned o. s. v. Det er endvidere klart, at Bændets Afbenyttelse paa anden Maade end til Fiskeri, saasom til Engvanding, Drievkraft for Møller, Sejlads, vil kunne træde hindrende i Vejen for Fiskeriet, saaledes at Kollisioner kunne opstaa. Det er da af Hensyn til de forskjellige Interesser, der saaledes kunne mødes i Henseende til Benyttelsen af Bændet, nødvendigt, at Lovgivningen tager sig af Sagen og træffer en Ordning, der anviser enhver af disse Interesser den Plads, der efter dens Vigtighed for Samfundet kan tilkomme den.

Spørg nu angaar Ordningen af Forholdet mellem de forskjellige Lodbøje med Hensyn til selve Fiskeriet, da bør Lovgivningens Bestemmelser formentlig dels modvirke, at den enkelte Lodbøjer driver sit Fiskeri saaledes, at han ved sine Redskaber hindrer Fiskene i at komme til andre Ejers Bændarealer, dels beskytte Fiskeriet mod Tilintetgørelse ved Opffiskning, dels endelig give et Middel til, at Fiskeriet ved en rationel Drift kan op hjælpes og fremmes til Bedste for alle de i Fiskeriet Interesserede. Medens Lovgivningen ligesom kan forbyde Fiskemaader, der ødelægge Fiskeriet, eller skade Andres Ret til Fiskeri, kan den med Hensyn til det sidste Punkt kun virke understøttende for dem, der selv ønske at frugtbargjøre deres Fiskeri; den kan ikke tvinge Borgerne til at bruge deres private Ejendomme paa en økonomisk rigtig Maade og derved indvinde større Udbytte af dem, naar de ikke selv ville.

Med Hensyn til Forholdet mellem Fiskeriet paa den ene Side og andre Benyttelsesmaader af Bændet paa den anden Side da vil det formentlig findes hensigtsmæssigt, at det udtrykkelig i Lovgivningen fastsættes, hvilket Krav de heromhandlede forskellige Interesser indbyrdes have paa at blive fyldestgjorte, idet der herved vil have en Rettefærdighed baade for det Tilfælde, at en fiskeridrivende Lodbøjer besværer sig over, at andre Ejers Benyttelse af Bændet skader hans Fiskeri, og hvor det er en Mand's Fiskeridrift, der formenes at skade paa ubillig Maade de andre Lodbøjers Brug og Benyttelse af Bændet.

Det tilsigtede Øjemed er søgt opnaaet ved Bestemmelserne i § 57, der formentlig ere stemmende saavel med Forholdets Natur som med de for Liden gjældende Regler for disse Forhold, ifr. D. L. 5—11 og Andg. 29de Juli 1846.

Paragraferne 55 og 56 tilsigte at forebygge dels, at en enkelt Lodbøjer i et Bændløb ved at spærre det med sine Fiskeri-Indretninger skal hindre Fiskenes Gang til andre Dele af Bændløbet, dels at Fiskeriet skal lægges øde derved, at alle Fisk i Bændløbet optages, uden at nogen af dem kan komme frem til deres Legepladser. Rignende Bestemmelser have i Norge og Sverig.

Ved Slutningsstilføjelsen i § 56 er der sigtet til Fiskegaarde, der maatte have særlig privatretlig Hjemmel til udelukkende Benyttelse af Fiskeriet i et Bænddrag med Ret til at forbyde eller affpærre andet Fiskeri.

§ 58. Ved de foreslaaede Bestemmelser har man tilsigtet at skaffe vort Færsvandsfiskeri den kraftigste Beskyttelse, som kan tilvejebringes for det, og som tillige er højest fornøden for det, nemlig en Fredning af de vigtigste Færsvandsfiske i deres Forplantningstid. At en saadan er nødvendig, følger deraf, at disse Fiskes Færd i Lege- eller Gydetiden i Almindelighed er en saadan, at de stille sig blot for Forsøgelses og Efterstræbelser af enhver Art, ved hvilke de dels selv blive bortfiskede, førend de have kunnet udføre de Funktioner, af hvilke Artens Bedlighedsforhold afhænger, dels blive bortfremte, forstyrrede eller hindrede i at udføre disse Funkt-